

Κάποιος νέος παραστράτησε, μα τόσο πολύ μετανόησε στο άκουσμα ενός και μόνο κηρύγματος, που όταν τον επισκέφθηκε η Χάρη του Θεού, άφησε τον κόσμο κι έγινε καλόγερος. Έφτιαξε μια καλύβα στην έρημο κι έκλαιγε κάθε μέρα με πολύ πόνο τις αμαρτίες του. Με τίποτα δεν μπορούσε να παρηγορηθεί. Μια νύχτα παρουσιάστηκε στον ύπνο του ο Ιησούς, περιτριγυρισμένος από φως ουράνιο. Πήγε κοντά του με καλοσύνη.

- Τι έχεις άνθρωπε και κλαις με τόσο πόνο, τον ρώτησε με τη γλυκιά φωνή Του.
- Κλαίω Κύριε γιατί έπεσα, είπε με απελπισία ο αμαρτωλός.
- Ω, τότε σήκω !
- Δεν μπορώ μόνος, Κύριε.

Άπλωσε τότε το Θεϊκό Του χέρι ο Βασιλιάς της αγάπης και τον βοήθησε να σηκωθεί. Μα, εκείνος δεν σταμάτησε να κλαίει.

- Τώρα γιατί κλαις ;
- Πονώ, Χριστέ μου, γιατί σε λύπησα. Ξόδεψα τον πλούτο των χαρισμάτων Σου σε ασωτίες.

Έβαλε τότε με στοργή το χέρι Του ο φιλόανθρωπος Δεσπότης, στο κεφάλι του

πονεμένου αμαρτωλού και του είπε με αγάπη :

- Αφού για μένα πονάς τόσο πολύ, εγώ έπαυσα πια να λυπάμαι για τα περασμένα.

Ο νέος σήκωσε το βλέμμα του να ευχαριστήσει τον Σωτήρα του, μα Εκείνος δεν ήταν πια εκεί. Στη θέση που πατούσε είχε σχηματιστεί ένας πελώριος ολόφωτος σταυρός. Λυτρωμένος πια από το βάρος της αμαρτίας, έπεσε και τον προσκύνησε. Μ' ευγνωμοσύνη στην ψυχή, ύστερα από το όραμα εκείνο, κατέβηκε πάλι στην πολιτεία ο νέος για να γίνει ο πιο θερμός κήρυκας της μετανοίας και να οδηγήσει στο Χριστό πολλούς άλλους παραστρατημένους.

ΑΡΧΙΜ. ΕΛΠΙΔΙΟΥ ΒΑΓΙΑΝΑΚΗ, ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ, εκδ. «Φως Χριστού», Ρόδος 2007, σσ. 15-16.

Πηγή: tribonio.blogspot.gr